

בגפונן סזה זגעה למחלט, הלהק (ו) כל מין חיליפה (ז) אסורה: ר' (ז) יאן אַדְם יוֹעָז זְבִּי חוכתו (ט) במאחיה (ז) גוולה. במה וברים אמרוים, בשגול מזאת, אַכְלֵל אֶם גּוֹל חֲשִׁים אוֹ קְמָה ועֲשָׂא מַזָּה,

הלבות פשח סיון תנך

הבדן סכ **שער תשבכה** **באר היבט** ע"ש. [7] נזולות. עבה"ה. וען בושית צי' מה בראשות ובכך וא שם שאי' לוכר שי שמי' רג'תו מעצרת, ע"ש. ומכב' קפ"ז דהיה דיוואים בחשים שאכלו מאננו כתוליטים: (ג) אסורה. פמ"א נפקפין למד דילע לתה גראידה פאג', סי'. עון קשאנטי אראי דען ב' וג' שדי'יך דה' דפקפל למד דילע לא' גראידה פאג', חמי'ה היבטן אראי דען ב' וג' שדי'יך דה' דפקפל למד דילע לא' גראידה פאג', וען בושית צי' (7) גוזלה, אבל בשאלת צצ'א' בז' וצצ'א' ואמ' גול תנומ' לאחדר המ' שונ' המבו היבטן למלול בחביבה משלו להתר בתה האהן או ליקין' אד אחר דכת. וען בושית צי' (7) גוזלה, אבל בשאלת צצ'א' בז' וצצ'א' ואמ' גול תנומ' לאחדר המ' שונ'

פרק ה'

המכוון היבטי לאלה להקל באנדרטיה משלו להתרח בבהאנה או ליחסו עד אחר דבר. ונסוי חיבורם בין (7) גולות, כל בלשנה עצמה, לבין (8) גולות, כל בלשנה עצמה. ואכן גולות מלחמת לאחר המלחמה שונאיו נטה. (ב) גולות. עבה"ה. עזין. בשתני צ'ח' בראשיתו וכק' א' שם שאיבר לופר צ'י שפערן דגלוינו מצטרף, ע"ש. וובק' פג'ן דה' דינאים בחשיים שאלכלו' אַמְנוֹן.

שער תשובה

(ב') בין מוקח בשבילו לcketן. עין שם בפסוק רטו: (ג') חק-יעקב ואלה נבה ותנו-יך: (ה') בין קבادر בר'יך גיאות: (כ') חק-יעקב ואלה רכה ותנו-יך: (ככ') חק-יעקב ספין תהס ואלה רכה בטימון תנור: (ככ') עין ספין שכען שעיר יב בתהיה¹⁶: (ככ') שם חמץ אדים. ואף דהוא כתוב דבר זה לא פון רענץ¹⁷, בקר מבادر לעיל בישש סיקן תנוג הלענן שעירה און גן מקומין באנטוליה. ואסיך אין כאן דעלש אל רון קדרום גאנדרוונס: (כ') תזה לוזה, דקה און סקליטה מואלה פלפל פאטר שהוא חוץ מקומות, ואסיך אין לו עזה לאפקווני את עצמו מאסוד בל דאה, לפי מה שקספיטו ורב פוקומקם לעיל בסיקין תם סעדך א נדען גאנדרו.

שער הצעיר

הברחות וניהות ?

Torah-Box.com

diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְכָות פֶּסֶח סִימָן תְּנֵד

בָּאוֹרִים וּמוֹסְפִּים

(17) והמתארה ביל' הסדר, ובא לעתה ידי חובה במעשה שנוטן לו בעל הבית, כותב בשווית אמריו בינה (פסח סוף ס' גג) שלכארורה ציריך זהה לבני במפורש לקנות את המצעה שאוכל, שאם לא כן אף שמותר לאווחה לאכול ממצח בעל הבית, מ"מ אינה של לא יגא ידי חובה, וכעין זה כתוב החשפת אמת (סוכה לה א), ומ"מ סיימו האמור בינה והחשפת אמת, שיש כמה צדדים לישיב מודע אין מהנה את אישור כל' יראה' שהחנן היה בידי נכה, או להקפיד עלשות מודעיה בפני החנן מחשש שבא לאוכלה, משמע שכרי והגש"ז אווערכן (ולילות שלמה פסה פ"ט ס"ד) שראוי לדדר ולהקנות במפורש את המצעה לכל אחר ואחד מואהדרים. אמןם אם לא עשו כן, רשות הנגי"ש אלישיב (שם) שמעירך הדין יוצאים בה ידי חובה, שכן שבעל הבית הומן את אורחות, ודאי שעשו לתות להם לאוכל באוקום שיציאו ذי חובתם, ולכן יש לומר שעשו להקנות להם את המצעות בקנון גמור וכען סברא זו כתוב החשפת אמת שם), והגש"ז אווערכן (שם דבר הלכה אות ט) דבייט עטב נספ' לישיב את מנרג העולם, שאלו נוקטים כדעת המהרי קוקיטס והוכנס משונה (פי' מהל' יוכרים ח"ז) בדעת הרמב"ם, שלענין אבילה מעה די בך שיש לו בה יותר אכילה בכדי שתיחסב כשלו, ואון ציריך שתהיה שלו לנגרי [כען סברא זו כתוב בשווית אמריו בינה שם].

והגש"ז קרולץ' (חוות שני פסה פיג' סוף ס' ק) הא הביא שהחוץ' לא הנקה את המצעות למושבון עמה וכון רעת הגדי' קניגסקי (פניני ובינו החקלאות יעקב חי' עמי צע. והפנה שם לדבר החש' אמרוי ביבם המובאים להלן בסוף ההערה) שאון האורה ציריך לקנות את המצעות. כין שימושת לעשת המצעה הריחן של לגמרי. והוסיפו הגש"ז קניגסקי (שם) והגש"ז קרולץ' (שם), שימושת הפטוקים שלא אכילה תכירו שיש לשאורה לקנות את המצעות מבעל הבית, משמע שלא חששו לה.

ובמעשה שהוא או חלקה ממעשר ראשון, הביאו הגש"ז קניגסקי (דור אמרה פיז' תרומות ה"ב ביה"ל ר"ה כהני חוקת) והגש"ז קרולץ' (חוות שני שב) שהחזרה חשה שאון יוצאים בה ידי חובה. והוסיף הגש"ז קניגסקי (שם), שאף על פי שבמנינו שאון יורדים בחוזאות מי הוא לי, מותר לעכב מעשר ראשון לעצמו, מ"מ כין שאם תברר מי הוא לי היר יצטרבו להלן ל' את המצעה, יש לחוש שאון המצעה נחשבת שלו. ולכן הורה החזרה שלא לקרו רש' מעשר ראשון על המצעה שאוכלים ביל' הסדר אלא על מנות אחרות. וכן רעת הנשי' אווערכן (ולילות שלמה שם פיז' סכ"ב) ודבר הלכה שם אות לה) שראוי לדורך בך. ולען אם ציריך לו לחוש שלא לעתה ידי חובהו במעשה מעשר ראשון, הביא בדרך אמונה (שם) שתי שימושות סותרות מנה דעת החוויא בדברה.

והאוכל מעט הפקר, כתוב השווית אמרוי בינה (שם) שיוצאה בה ידי חובה, שאף על פי שלא נתכוון לקנותה בליעיסתו, מ"מ הרי שוב אינה ראויה לאכילה לשום אדם אלא לא, ולכן היא נחשבת שלו.

[משנ"ב ס' ק' יג] כל שאפשר בצד קתר עשה בצד קתר⁽¹⁾, ואם אין בו סכנה אסורה אףלו בדרכ' חלייפה⁽²⁾.

(18) אמןם, לען חיטק שיש צורך להאכilio חמץ במקום שהחנן מוסון בלא זה, כותב לעיל (ס' גג ס' יח) שאין ציריך להקפיד מהנה את אישור כל' יראה' שהחנן היה בידי נכה, או להקפיד עלשות מודעיה בפני החנן מחשש שבא לאוכלה, משמע שכרי ומהר את הריפר כיכל שאפשר אין לדרך בכל הרבים הללו. ויתכן שליל מזובר כישש סכנה אם יתעכב בכך למטרו את החנן ביד נכה או לעשות בפניו מחייב, ואילו כאן מזובר כשאין חש סכנה אם יתעכב לעשות בדרך היותר, ומסתבר שלוה התכינוי השוואץ' (ס' ק' ב') שבtab לעין בט' שב' בהג'ו, שם בתוב שאם אפשר ללא דוחנו לעשות בדרך היותר, חובה לעשות כן.

(19) ולען מי שמחייב חולין שאין בו סכנה, או סיבות אחרות, מטוריים לו לאוכל קטניות בפכח, האם חובה עללו לחולין קודם שיבשלן, ראה מה שבtab לעיל (ס' תנג ס' ק' ז), ומה שบทבנו שם.

[שעה' ז' ס' ק' כ']

זין סיון שכח סעיף יב בפצע'ה⁽³⁾.

(20) ברמיה שם כתוב, לען חולה שיש בו סכנה ונוצרבים להלל שבת בעבורו, שכל שאפשר לעשות על ידי שינוי בלא דוחנו ובכל איזהו, יש לעשות על ידי שינוי.

[משנ"ב ס' ק' יד]

דאי בלילה יומ' טוב שני אינו יוצא במקה גוולה⁽⁴⁾.

(21) ואף על פי שלגנון לולב, דעת השוויע לסתן (ס' ורומט ס' ה) שאין פסול של לולב גולא באיזם הרASON בלבד, כתוב בשווית שאמת אריה (ס' צה) שיש להלך בין לולב למצה, שהרי חיב אכילת מצה איתנו נהוג מן התורה אלא באיזם הרASON בלבד, והחיזב ביום השני הוא משום שרמן קבוע להחנהג ביום השני בגין אנו מסופקים שהוא ביום הרASON, וכיון שגם דין אכילת מצה ביום השני הוא רק מחמת ביום הרASON, אי אפשר לעאת ידי חובה ביום השני שמי השמי במה שאי אפשר לצאת בו ידי חובה ביום הרASON. אולם לגבי נטילת לולב שמדרבן יש חיב ליטול בו מסקוק שבעת ימי והתק, לפיכך ביום השני אף שיש חיב ליטול לולב גול, שמא הוא ביום הרASON ומצד זה אכן אי אפשר ליטול לולב גול, מ"מ יש חיב ליטול בו מצד שהוא ביום העש' של החג והיבים ליטול בו הכל שאר ימי החג, וחיב זה של שאר ימי החג הרי אין בו פסול של גול' שיש ביום הרASON.

[משנ"ב ס' ק' טו]

אלא מעשה טלו, רקחיב עריכתיכם, אף כאן גן⁽⁵⁾.

הלוות פסח כימן תנדר תנה

ביאורים ומוסיפים

[משנה ב ס' ק' ט]

כל מי שיעזב מוצאי ליריו יהיה לו במננה⁽²²⁾ וכן, ראוי לומר אף גם בשעה טהינה⁽²³⁾ וכו', אם קנה מזח ומשן לרשותו⁽²⁴⁾, אם ומוכר גלה וצער בעז מכירתו שדוחק למעות⁽²⁵⁾.

(23) ואך שבשעה שאומר כן אינו יודע למי תגוע מעתה, ואם כן אכן ואמר אין ביריה יש להקשוט מצד תחול המתמה, כתוב בשורת שאגotta אריה (ס' עב) שビון שאינו רצה להקנות את המוצה למספר מושעת אכזרית, אלא רק משעה שתגע המוצה לירוי ביריה, לפיקר מועליה אמריה זו.

וכן אף שאין אדם יכול להקנות דבר שאינו ברשותו, ואם כן יש להקשוט כיצד יקנה בעל המוצה את מצתו לאחר שנמצאת ביד חבריו, כתוב השאגotta אריה (ס' עג דה ועה נבא) שהיינו רך בדבר שבא לד הנבלן בתורת גול, שאחשב שיצא הדבר מרשות בעליה, אבל מוצה שלא באהה ליד חבריו בתורת גול אלא שבתוות השב שהוואר שלו, ואילו היה יודע שאינה של לא היה נטלה כלל, לא יקרה משרות בעלייה, ולכן יכול הוא לדקנותה למץ שירצתה (וכן כרב האמץ חיים ביאורים ס' ק). עד הוסוף השאגotta אריה, שככל הhalbca שאין אדם יכול להקנות את שאינו ברשותו, אין זה אלא כשרונחה להקנותו לאדם אחר, אולם אם רצה להקנות למץ שהחפץ נמען ברשותו חל קניין, ולכן יכול בעל המוצה להקנותה למץ שנמצאת בידו.

(24) ואם לא אמר כן בשעת הטהיטה, כתוב המקור חיים (שם) שיאמר קודם האפיה ביל מי שהגיע לירוי הר הוא לו במוניה, אמןנו, גם שישבח בכל לודר בן, כתוב הערך השלחן (ס' תנע ט"ז) שבידי עבר מי שהגיע לירוי רצחן של חבריו יוציא ידי חברו, בין שמטחבר שכל אחד מוחל לחביבו.

(25) וכעת לא מש肯 לרשותו ושאו היה קנה את המוצות גם מירן קניין החצר, אלא עשה קנן הגבהתה בלבד, אפילו אם המוכר לא עיל ונקיך אוויה, כתוב לקמן (ס' מרכנת ס' ק) בשם המוניה אפרים לנינן אלל הקוניתים אתרוג ואין משלימים אלא לאחר התה, שכן הם העושים כשרה, בין שאינם קונים אותו אלא בהגבותה שהוא קניין והרבנן, והח אתרגז צרך לחיות שליהם מן התורה, ואינם ירצאים מה כתbatchilo יוציא חברה אלא אם כן יביאו את האתרגז לרשותם וקנחו בתורת הצר. ובמוניה אפרים (קניין משיכה ס' ב) מבארת בוננו, שיש לחוש באופן זה לדעתו הסבורות שקין דרבנן לא מועליל לדאוריותה. ומסkontה המשניב (שם) היא

שלbatchilo נכן לחיות ולפזר את המעות קודם החג. וכמשמלים באיך (אף בשאיינו דחוי), דעת הנריש ואונר (מכירת חמץ כהכלתו פ"ח ס' ק יט) שלדעת הסוברים [ראה קוץ החושן ס' עג ס' ק א] שאין אפשר לקנות בשטר חוב של אחרים בכבסוף כיון שלמקבל השטר אין סמכות דעת, שכן החושש שהנותן ימחול על החובן, גם בעז אי אפשר לקנות שנגב בעז וחושש demekel שמא הנתן יטיל את העזקה. ו דעת הגירוש אלישיב (מכירת חמץ כהכלתו שם) לנין מבירות חמץ, שנתינה צק מועילה על כל ירוחם, שאף על גב שקיים אין שגול עכום אסור, מים אין בזה ממשם מעשה הבאה בעבריה. וביאר את דברי המנייא, שדוקא בתמל מישראל אין יצא ידי חברה, בין שיש חירוב להשיב את המיליה ונמצא שהעבירה נשכחת גם בזון קיומ המוצה, אולם בנחל מנכרי, הרי כתוב המקור חביב (הובא בשער המלך פ"א מוהלות גזילה, וכן פסק הרמייא אהע"ס ב' ס' יא) שטム לזעה שגול עכום אסור מים אין חירוב מהוורתה של יהושיב את הגויליה לבני, ונמצא שאין העבירה נשכחת, וכן יצא ידי חברה במורו שגול מנכרי.

(26) וכן אם מכר לו בהקפדה, וכשהגיע יום הפערון המוכר עיל וגנוק איזורי [מוחרר אחר המעדת]. והדין רואה שהוא רוחק למעטה, פסק השוער (הורם ס' קע ט"ז) שהמוכר בטל למפרען, והוא מדורר המוכר אין יוצאים ידי חברה.

המשך במילאים עמוד 21

[בhal דה אין אודם]

שכבר יצא בדיעבד ועל-כן לא בפרק⁽²⁶⁾ וכן, מהפרי פרק חולק עליון⁽²⁷⁾, רק שפער מזח ופער לנטען⁽²⁸⁾ וט' קשות מזח קבאה בעבירה⁽²⁹⁾ וכן, בקראי גם בפירוש לא יצא⁽³⁰⁾.

(18) אך אם בלוע את המוצה הוגלה ללא לעיטה, כתוב המשותה יעקב (ס' ק א) שהדיין שלא יצא ידי חברתו, שהרי באופן זה לא קונה את המוצה קודם קיומ המוצה. מאידך, המקודר חיים (ביאורים ס' ק א) כתוב שיש לפפק שמא אף بلا לעיטה יצא ידי חברה, שビון שהגעה המוצה למקום שבו היא נפסדת ונמאסת מאיילת ארם, גם זה נהשכ卜 כינוי ונקית לו המוצה, את המוצה הוא מקיים רק לאחר מכן כהנאת מעוי. אך בשורת קון לדוד (או"ה ס' פג ד"ה) הדבר שמה שהמוצה נהייה מואסיה את שמיון רצחן בעבירה, פשט לו הדבר שמה שהמוצה נהייה מואסיה את שמיון רצחן בעבירה, שמיון שגעה המוצה מכל האמור, לענן ורביה של שבmock ששית לחוש שיצא בדיעבד אין לחורר ולברך כשחרור ואוכל מזח כתיקונם].

(19) ומושום בר, כשהפרש מהמורור מעשר ראשון ומעשר עני, רעת הנחשז אויערך (הלוות שלמה פשת פ"ז סביר וברבר להלה את לה) שראוי לדرك להפריד מוחולן המתוקנים, ולא להסתפק בקריאות שם וסימן מקום בלבד. וביאר, שהרי לדעת הפריה צרך שהמורור זיהה שלו, וכך שעל פי הדין פטור הוא מלין מעשר ראשון ללוים ומעשר עני לענין, מים יתכן שאינם נקרים שלו [וראה מה שהבאו במשניב לעיל (ס' ק ט)].

(20) ואף שבזון הזה חיוב מדורר אין אלא מדרבקן, כתוב בספר מקראי קודש (פסח חיב ס' ק) שבנות הפריה היא מהמת שבל דתוקן ובון בען דאוויתא תקען [וראה בסוף דבריו שכטב שעולי בעון מדור גול אין לומר את הכלל שבל דתוקן ובון, וכו', וכן ביאר מוזען].

(21) וטלעם זה, גם האובל מעזה בא ברכבת המוציאת תחילת, כתוב בשורת האלף לר שלמה (או"ה ס' שכ) שדיינו באובל מעזה גולה ואיתו יצא ידי חברתו, שהרי אמרו חכמים (ראה ברסת לה, ב') כל הדתנה מותעלם והוא בלי ברכה כאילן גול את אביו, ומצא שבאבלת המוצה עבר אישור והריה ימוצה הבאה בעבריה ולא יצא בה ידי חברתו. [אמנם ראה בשורת ד' סופר (ס' נא) ובשותת משנה הלכות (ח' ס' ק), שדרשו חידוש והטעמים שונים. ראה גם רש"י, מדורש"א ושפט אמרת (ברכות שם) אם כוונת האגדה שגאל את הברכה מהקביה או שガול את ההאנאה].

(22) והולוק מדורו שנגול מנדרי על ידי כיבוש מלחה, כתוב בספר מקראי קודש (שם דה והנה) שלדעתו אליו שהועם הוא משם ימוצה הבאה בעבריה, יש להקל לצאת בו ידי חברה, לפי מה שהביא המגיא (ס' תרלו ס' ק א) בשם השלדי גיבורים ורבינו ירוחם, שאף על גב שקיים אין שגול עכום אסור, מים אין בזה ממשם מעשה הבאה בעבריה. וביאר את דברי המנייא, שדוקא בתמל מישראל אין יצא ידי חברה, בין שיש חירוב להשיב את המיליה ונמצא שהעבירה נשכחת גם בזון קיומ המוצה, אולם בנחל מנכרי, הרי כתוב המקור חביב (הובא בשער המלך פ"א מוהלות גזילה, וכן פסק הרמייא אהע"ס ב' ס' יא) שטム לזעה שגול עכום אסור מים אין חירוב מהוורתה של יהושיב את הגויליה לבני, ונמצא שאין העבירה נשכחת, וכן יצא ידי חברה במורו שגול מנכרי.

אולם דוטיף בספר מקראי קודש (שם דה אלם), שלדעת הסוברים שהחוכרן במנחה גולה הוא מהמת הדין שהמוצה עריכה להזות שלו, ולדעת הפריה המובה בבייהיל גם בפירוש גותג דין זה, אם כן בודאי גם במורו הוגול מנכרי אין יוצאים ידי חברה.

מילואים הלבות פסח סימן תנג המשר מעמוד קודם

בגנוג: שעם התבשיל, מותר לאכול את התבשיל כל שיש רוב מה התבשיל.

לבשל בכל שבועלו בו קטניות הווא בן יומו, רעת הגבירות אל-ישראל קובץ תשובה ח'ג סי' פ) שאך שליחתלה אין לבשל ב', אך אם כבר ובישל המאכלים מותרים, שהוא חמוץ יותר מקטניתה שנפל תחוך הבשל שענן אסורה אוון גב אם יש בה נזון טעם, כל יאנשיך גורם בק' הבשל.

בכל שימוש בו קטניות ואבטן בן יומו, כתוב הקף החדים (ס'יק ב')
שמותר לבשל בו לכתהילו. מאידך, דעת הגורשי אויערבך (הליכות
שלמה) פונה פה ארכות הלכה הע' 202) שאן להקל לבשל בו אלא
שבמשולב בו ספק טענות ובמחלוקת הדרבנן ר' ר' לוי

טעם החבשול, כhab הדשה אתם (הלהcot פסח סי' לב) לעניין יין שרוף
ברדש וכדר שמעים בו קטעיות ברד שלל יין יותר עשו המירוח,
שאסור לשתוחה שלא החיר הרומי"א (א"א) לאכול תבשיל שמשורבות
בנ' קטעיות מלחמת שבתות ברוב, שהתקניות עיקר בתערובת ברכ'
שהן שעשו את טעם הייש. והש"ע רורב (שם) והחק יעקב (שם)
בתבוי לענין יין שנעשה עב תעוזבת חרול (שכתב הרומי"א לפחות) (ט"ז)
תסדר כי"א שרינו בקטנויות שעאן לשתותו אף כשהיאין הוא הרום,
שבנון שהחרול הוא עיקר והוא נורא. אין זה נורא תערובת
شمתריים אורה (הויסיפ), שיש לאסור את שתיתה הין גם מחמת
זו העורבות שנעשהה ביזידים ולא מאלאים, וכמובא דעתם לעיל,
וב��ר בראות נאריך (שם) רבך שאפ' רשאשניהם ורהורם אם

חלהות פסח סימי תנדר תנה

המשר לעמוד נא

שכתבו התוטס, וסוכה ל', א' דיה הָא קְנִיה' שאין חסרן של מזעה הבאה עבירה בשהעירה גמורה קודם קייר המצויה, וכן אם חזיא מיצה לרשות הרבים שלא בכוונה לעוריה, כגון שריעה לצאת בה ידי חובה לרשות הרבים ושכח שהוים שבת או שחשב שאין בוה עבירה, בתבודעת תורה (סיד), וראה העדרה שב בשלוי הגלון) שכין שקיימואין לראה משנה רוכח מא, ב' וגמורא שם מב, א') שהתוועה בדבר מיטה ושאג עשה עברבה פטור, אך בן אין מעשה והוא נושא כל עבורה, ולכן ודאי שצאי ידי חותרו ובהעדרה שם בשלוי הגלון האתיק לוין שמא טעה בדבר מיטה נחשוב שעשה עבירה אלא שפערן מוחטאן.

ולפיכך, בשקנה מצות בהקפה לכואורה יש להיזהר שלא להציג עלמעב
שהחומר מוחר אחר מעותתו ובפרט אם משלב בעקב דחווי, יש ליזהר
שהצק לא יחוור, שודאי שהחומר נקייף, ואם המוכר גם דוחוק
למוציאתו או הנטבע חביבתו למופת, אמורים לבני הקונה אהו גן
ההנוכר מוחר לאחר החג על מעותתו, רנת הגרשוני או עירבאן
ובהסתמתו על ספר ד' מיניב) שכן המקה בטל, שכון שבurb החג
משמעות המוכר כבר לא יכול היה למוכר את האתגרו, ובדור הדבר
שבאו זה זמן זו לא היה מצליח לקבל את האתגרו מוחלט ובטל
את המקה, וכן אם מוחר המוכר אחר מעותתו אין זה נהשכ ביעיל
ונפק איזו, שחדרי ואדי שיורו נוח לו שהלזק יהלום לו לאחר זמן
אפשר לבטל את המקה. מכאן, דעת הגורייש אלישוב (הצק החלכה
פיז ענין ג) שאף כדבר שאין למוכר אפשרות למכור לאדם אחר, מ"מ
אם המוכר עיגל וביקס איזו והמקה בטל.

לען"כ ד"ה יג

(27) אונאותו אחר מפרק לברך עלייה²²) וכן, גם כקזין יוצא בו²³). מקרים לאחר, הבא את דעת הפוגם בשם דליביש, והטי ורואה שמחמיותם שלא ביך עלייהם. וכן לקמן (ס"י תקופה ס'יק ע') כתוב רואיו לבך על שופר הגול אפלו לאחר יארש ושימי רשות (שונה הלכות).

וילען מ' שליח מולדוק מואולן, כתוב לעיל (ס' כה ס'יק בר) לען מי שוגל תפלין ומכך לאחר הלה שב מוכן, טלב הרעות יכול הולך והשני לבך עלייה.
 ואם גל חיטים ועשה מון מצה תנונה לאחד, כתוב השיעץ דרב (ס' יז)
 שאף אם לא נתיאשו הבעלים, ובול השני לבך עלייה, שחריו לא באה
 מצזה ולידיו בעריה, ביך שכבר קנה האגולן בשינו (תגרשיך ולודנברג).
 (28) ואך לען הברכה, כתוב השיעץ דרב (ס' יא) שימל לבך עלייה

לעומת שוכן ארבע צדקה בלא באהר וגיהה בארכובות

דין מים שלנו

卷之三

משנה ב ס"ק א]

לוש מוצאות שבלש בוטען הרבר בת הרא"ש (פסחים פ"ב סי' ל') שכין שהחומר לשלש כו"ז, מה שחייב בעל העיטור בין מעת מצה לשא"ר מוצאות, מה שחייב בעל העיטור, ממנה שאמרנו במרא"ר (ברא"ש ט) והוא לדבורי שאנין חותם נמי שלרן אל לא במצבת מצה, ומשם אף נמי ע"כ, א) "ביצוקת של נברדים אדם מללא בריסו מהב" וכוי", ומישמע אף שללא לש אחות הנכרי בימי שלנה, כבר בתה הבci לעיל (ס"י תנ"ד בסוטופן) וראה ביהילך ליקון (ס"י הל ס"א ד"ה מצות מזוחה), שודעיך נחלכה בפיוח הריח שמודבר בנברדים שלשים שלמים שלרן, וושראאל נזמוד על בזוי וראה שלא גונטרב בעיטה שום חמץ ולא תחמהצ'ה בלילה אלא שלא נשתרומה לשם מצה, ומושטן קר מותר לאוכלים בפסח, אלא שאנין ליצאת בהם ידי חותם מצה בלילה הראשון עדין (ס"ק לה).¹⁰

מישנ"ב ס"ה ב]

שאלה ממעין בימי ניסן הם חמיין² וכו', ומתקפת הפעינות³ וכו', ובקבוקי להר בעין מים חמימים⁴ וכו', וצטננו מוחמיינון⁵.

(ג) שאק' מיי ניסן מוחשבים לנין זה למועד הגשומות, שモואר במכרא פסחים צד, ב) שביתות הגשומות החמה מהלכת שיטופול הרקיע

(ז) אף שזו דעת חכמי אומות העולם שבשללה מהלכת החמה מתחילה רק ערך, והוא שלא כדעת חכמי ישראל וכמבואר בגמרא (פסחים גה, ב), כבר אמר רבי (שב) בראין ברדרה מדברי חכמי ישראל

29) מוקהה של סברא זו בירושלמי (שבת פ"ג ה'), ובכתב בשורת ר' עק"א במזוזיק סי' קער דה מה"ע) שסבירו ירושלמי איננה נזכרת אלא למקורה שהוציאה את המנצה בפיו ותוך כרי החצאותו אבל, שבאלילה זו גם קיים את המוצא גם עבר את העבירה מוחמת שבילעתו וזהו הפטור, אבל בשעה שהיא מזכה מרשות היחיד לשוטר הרובט ורק לאחר הפטור, אבל הוציאו אבל כברא זו שרצא ידי חובתו, לפ"ז מוחמת החצאותו אבל,

גנא באר האולה

הלבות פסח סיימו הנד תגה

(טו) יוציא כה, (ו) שנקנה בשעריו, ורמיים לבר הוא חיב לו: (ז) *וילענן ברכחה, עזין לבקון בראש פינן תרכח:

תגובה דין מים שלנו, ובו ו' סעיפים:

א (א) אין לשין (ב) אלא במקומות שלגניים. ביןיהם מי בורות ומעינות (ג) בין שם בימי גבורות. (ושאבין אומן *מבוגר יום (ד) (קמוך (ה) לבן קשישות) דהיינו והగותם בימי חייהם

שערית תשובה

בגמ' אין להלך בקהה פלאש דאפרנין גול ולא מתקבש הצעליקס כו' היה לא' שאלת
הירושלמי בדין שפיטרל' בענין. ועוד. גם שם טהור לטלול ולטוף במקורה מלען עצמו.
יעש' פיטון דז'אנט' דכט��ר גויל וויאן כי' בדין דפ' ר' זעירין ר' גזרין לא' חלשיין
ובבזה הפקאה בנטיריה. רק לאמת קנטרא' סיקון רומיוס נסחין. ומ' וב' בקאה גוליה לא'
בגמ' בילל' פול' דבון פון איז'ר' דבון איז'ר' דבון איז'ר' דבון איז'ר' דבון איז'ר':

[*] אין לנו כו', אבל מעה עזיזה של קבינה, וכך שפָשׁ שְׂמַחַת מִזְמָרָה, בְּרַכְתֵּין
בְּפָגָר טָמֵן בְּקַדְשָׁנוּתִינוּ וְבְסִינְנוּ, וְעַזְלֵבֶב גְּמַת שְׁמַלְלָה אֲבָנָה
לְלָלָה אֵין לוֹטָה בָּהּ, [כְּבָירָה בר']: [ה] לְבָרִיחָה. עַבְהִיטָּה, וְעַזְנֵן סִינְקָן גָּטָה
עַזְנֵית הַשְּׁמַבֵּב לְעַזְנֵא בְּבִידָה סִינְקָן לוֹ אַעֲזָה וְלְעַזְנֵמָה גַּעַת בְּפָתָח מִזְרָח פְּשָׁעָן מִמְּ

(6) בין הששות. רם כרין לאחנן הפל יוזען לכט שעור בה"ש לבן שועבך אונן פטוק ליביה"ש אחר שקיימת התחנה נפרק ווירוח הפלנגן. ברכעב אם שלאבון בעוד ים או שסטאמן אחר חחתלה הלילה. רהא מרבבי האחוותים יש להקל ללישר בהם יב שעתו.

באור הלכה

שאילנה ברכות (בבבון) וברכות (בבבון). (ב) שער צומח ברכות (בבבון).

שער הצעיר

(6) גן אבאר בפוקם: (3) בליבו ומחבב'ז מלך ב' פיקן זו ופי' זר, ובשליל'לט כתוב, דא'בש ר' מהנה שמתה גנראקע מתחפה כל הגראע עם נפטרות, און שם: (4) פְּנַחֲבָבָס טְשָׁא:

(France) : 01.80.91.62.91
Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com